

ישיבת המתמידים "מאור שרגא"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
רמת ויז'ניץ חיפה

בס"ד

אלול תש"פ

פרשת "כי תבא"

"והיה כי תבוא אל הארץ" (כ"ו א'). אין "והיה" אלא לשון שמחה, והיא שמחה של מצוה, ובזכות השמחה יזכה ל"תבוא" ר"ת 'תורה וגדולה במקום אחד' (גיטין נ"ט). (אהבת ישראל)

*

"וענית ואמרת לפני ד' אלקיך" (כ"ו ה'). "וענית ואמרת" רק כאשר תפילתך תהיה בהכנעה וענוה "לפני ד' אלקיך" אזי תתקבל תפלתך לפניו ית' ברצון. (אמת ליעקב)

*

"ושמחת בכל הטוב" (כ"ו י"א). ואין טוב אלא תורה. שאם היו בני אדם מרגישים במתיקות וערבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם. (אור החיים הק')

*

"ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ד' אלקיך" (כ"ו י"א). "ושמחת" אימתי ראוי לו לאדם לשמוח, "בכל הטוב - אשר נתן לך ד' אלקיך" כאשר מאמין שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. (משמרת איתמר)

*

"ויצו משה את העם ביום ההוא לאמר" (כ"ז י"א). עיי' "ויצו משה" חקק בלבם של ישראל אמונה ובטחון, שלא ידאגו דאגת מחר, אלא "ביום ההוא לאמר" שישתפקו במה שיש להם באותו היום. (אור לשמים)

*

"ברוך פרי בטןך...ברוך אתה בבואך וברוך אתה בצאתך" (כ"ח ד' ה'). "ברוך אתה בבואך" לשנה החדשה, בזמן ש"ברוך אתה בצאתך" מן השנה בתשובה ומעש"ט, ומתי התשובה שלמה? "וברוך פרי בטןך" אם גם הבנים הם בכלל ברכה, הולכים בדרך התורה והיראה. (שארית מנחם)

*

"נעלך לא בלתה מעל רגלך" (כ"ט ד'). עוד בהיותו ילד רך בשנים, היה רבי העשיל (מקרא) מפליא את כל שומעיו בחריפות שכלו, ובחכמתו הרבה.

בהיותו בן ארבע שנים, הלך פעם עם אביו בדרך, טען לפניו אביו: ראה העשילי שלי, אני נועל נעלים שנה שלמה עד שהם נקראות, ואתה - רק חצי שנה שאתה נועל את נעליך, וכבר הן קרועות ובלויות! השיב הקטן: ולמה אתה מתפלא על כך, אבא? הרי על כל פסיעה, שאתה פוסע ברגליך הגדולות, אני צריך לפסוע שתי פסיעות ברגלי הקטנות. ברור אם כן, שנעליך נשמרות זמן כפול מהנעלים שלי. (יניק וחכים)

הַכַּפְרִי וְהַעֲשָׂשִׁית

תכנה מטפות החלב. אך בלא אש – גם העששית היפה והמבריקה ביותר לא תאיר את הדרך!

כתוב "כי נר ה' נשמת אדם", ו"כי נר מצוה ותורה אור". ה' נתן לכל אדם נר, הלא היא הנשמה הטהורה. אך בלא אש – שום נר אינו מאיר את חשכת העולם הזה. לכן נתן לנו ה' גם את התורה הקדושה, אשר בכחה נצית את הנר ונרליק את השלהבת וכך נשמתנו הטהורה תאיר את חיינו ותראה לנו את הדרך הנכונה בה נלך בשבילי החיים.

בלא תורה, גם תנאי החיים הנוחים ביותר אינם מאירים את החיים, ועם אש תורה ובכוח נר ה' נשמת האדם – גם בלא עששית יפה שבילי החיים נהירים וברורים, ובעזרה לא נכשלים בדרך.

הוא בעששית הזכוכית הנוצצת, יאיר לו גם בלא אש....

כאשר גשש דרכו באפלוולית העליה, נתקל בתכת עץ גדולה ונפל לאחוריו, העששית נשברה ושבריה פצעו את ידיו ורגליו.

בשארית כחותיו ירד וכמה ימים שכב במטתו חבול וכואב.

"אני אראה לו, לזגג הרמאי, אני עוד אלמדנו לקח", מלמל בכעס.

כעבר שבוע שוב יצא הכפרי אל העיר הגדולה, ומיד פנה לחנותו של הזגג.

"רמאי, שקרו, בו בליעל!" צעק על הזגג, "העששית שלך לא שנה כלום.

בגללה נפצעתי עם ליל פעלית גגיו"

"אולי לא השתמשת בה כפאות", אמר הזגג, "מה עשית בה?"

"עשיתי ככל אשר צויתני", אמר הכפרי, "הורדתי את מכסה הזכוכית,

הדבקתי נר והחורתי את הזכוכית ואבטח כי תאיר את האפלה. אך רק שקר אמרת – היא לא האירה בכלל וכשעליתי לגג –

נפלתי ונפצעתי בכל גופי!"

"חה חה חה", פרץ הזגג בצחוק; "מי שמע על נר אשר יאיר בלא אש? מדוע לא הרלקת את הנר?"

"מה, הייתי צריך להדליק את הנר?" השתומם הכפרי, "אם כך – לשם מה לי עששית? והלא את הנר אוכל לאחז בידו."

"אך העששית", הסביר הזגג, "מגנה על הנר לכל יכבה ברוח, ועל היד – לכל

בעיר הגדולה, כך שמע הכפרי, אין סוף של פלאים. גגות רעפים ארמים, כבישים סלולים חוצים את הרחובות, כרכרות ומוניות מרוחות, רצפות של אבן, שעונים אשר בכל שעה מגיחה מתוכם קוקיה לבנה ומציצת ציוצים כמספר השעות שחלפו מחצות.

נכנס הכפרי לאחת החניות, לחנות בפלאים מקרוב. במקרה היתה זו חנותו של הזגג. הזגג אחז בידיו צנור דק, קרבו לפיו, שאף אל תוכו נוזל חם ונפח בו. והרי זה פלא – בלון זכוכית דק יצא מפית הצנור והבלון גדל וגדל וגדל....

"מה זה? מה אתה עושה?" השתומם הכפרי.

"אני מכין עששית". ענה הזגג.

"מה זה העששית הזו?" שאל הכפרי וגרר בפדחתו במבוכה.

"העששית היא בעצם פמוט", הסביר הזגג, "אשר לו ביתו של זכוכית.

כשיוצאים בערב מן הבית לוקחים את העששית, את הפמוט המכסה בזכוכית, כדי שתאיר לנו את הדרך החשוכה."

"ממש המצאה נפלאה!" עלץ הכפרי. מיד קנה לו עששית והביאה אל הכפר.

הליל ירד. הכפרי הרביק נר לפמוט העששית, נטלה בידו ועלה אל עלית הזגג, להביא משם דבר מה. אך הכפרי, בסכלותו, לא העלה בראשו כי עליו להדליק את הנר. הוא חשב שהנר, כאשר

ותשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רע הגזרה

